Рішення
разової спеціалізованої вченої ради
про присудження ступеня доктора філософії

Разова спеціалізована вчена рада Київського національного університету імені Тараса Шевченка МОН України прийняла рішення про присудження **Бурдейній Ользі Василівні** наукового ступеня доктора філософії в галузі знань 08 «Право» на підставі прилюдного захисту дисертації **«Адміністративно-правовий статус державних службовців органів судової влади»**, за спеціальністю 081 «Право».

«25» грудня 2023 року.

Бурдейна Ольга Василівна, 1986 року народження, громадянка України.

Освіта вища: У 2019 році закінчила Національну академію державного управління при Президентові України за спеціальністю «Публічне управління та адміністрування».

У вересні 2023 року закінчила аспірантуру кафедри публічної політики Навчально-наукового інституту публічного управління та державної служби Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Дисертацію виконано на кафедрі публічної політики Навчально-наукового інституту публічного управління та державної служби Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Науковий керівник – Стеценко Семен Григорович, доктор юридичних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України, член - кореспондент Національної академії правових наук України.

Здобувачка має 11 наукових публікацій за темою дисертації, із них 4 статті опубліковані у наукових фахових виданнях України, які входять до переліку МОН України категорія «Б», а також семи тезах доповідей на міжнародних та вітчизняних науково-практичних конференціях, круглих столах:

1. Бурдейна О. Проблематика питання щодо звільнення з державної служби керівника апарату суду. Публічне право. 2021. № 2. С. 50 – 60.

2. Бурдейна О. Проблемні питання прийняття на державну службу в органи судової влади України в умовах воєнного стану. Юридичний науковий електронний журнал. 2023. № 2. С. 306 – 310.

3. Бурдейна О. Погляд на правовий статус державного службовця органів судової влади крізь призму європейського законодавства. Актуальні проблеми держави і права. 2023. № 97. С. 22 – 27.

У дискусії взяли участь голова і члени спеціалізованої вченої ради:

Берлач Анатолій Іванович, доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри службового і медичного права Навчально-наукового інституту права Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Оцінка позитивна без зауважень.

Василевська Тетяна Едуардівна, доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри публічної політики Навчально-наукового інституту публічного управління та державної служби Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Оцінка позитивна із зауваженнями:

1. Вважаємо, що серед визначених авторкою специфічних ознак, що характеризують права державних службовців органів судової влади України (с. 22), тільки те, що ці права «мають визначену спрямованість у вигляді забезпечення відправлення правосуддя та надання якісних судових послуг» (3-тя ознака) є притаманним саме для прав державних службовців органів судової влади України. Інші характеристики не можна віднести до специфічних, вони актуальні для прав всіх вітчизняних державних службовців.

2. Виділення при розгляді адміністративно-правового статусу державних службовців органів судової влади в Україні окремо організаційного й окремо практичного аспекту (Розд. 2) свідчить, на наш погляд, про не досить коректне сприйняття організаційних аспектів діяльності як таких, що позбавленні практичного вияву.

3. При здійсненні поділу основних обов'язків державних службовців на патріотичні, службово-правові, посадові, освітні, обов'язки

в сфері запобігання корупції та обов'язки в сфері інформації та охорони таємниці (с. 50–51, 63, 115), поза увагою дослідниці залишилися такі важливі для правового статусу державного службовця обов'язки як громадянські, до яких можна віднести обов'язки дотримуватися Конституції та законів України, поважати гідність людини, не допускати порушення прав і свобод людини та громадянина.

4. Вважаємо дискусійною авторську тезу щодо того, що «поняття професійної відповідальності державних службовців органів судової влади є в певній мірі тотожним поняттю юридичної відповідальності, оскільки випливає, безпосередньо, якраз через обіймання особою посади державної служби в судовому органі» (с. 136, 152). Переконані, що професійна відповідальність (як тримання відповіді за дотримання специфічних професійних норм, що регулюють поведінку суб'єкта діяльності) тісно пов'язана також з моральними та етичними аспектами професійної діяльності. Здатність людини нести відповідь за свою поведінку в сфері професійної діяльності є суттєвою складовою відповідального ставлення до життя та виступає показником зрілості особистості. Інтерес до проблеми професійної відповідальності зростає з новими змінами у суспільному розвитку, із неможливістю регулювати суспільні процеси лише засобами права та традицій.

5. Переконані, що теза про «включення до Стратегії розвитку системи правосуддя напрямів щодо покращення регулювання соціально-побутового забезпечення діяльності державних службовців органів судової влади…» (с. 26) не може претендувати на статус наукової новизни роботи, це скоріше одна із рекомендацій для органів влади.

6. Більш ретельного опису потребує викладення методологічної основи дослідження. Не зрозуміло, про що йдеться, коли авторка заявляє, що нею використані загальні і спеціальні методи наукового емпіризму (с. 21–22), при цьому описані у Вступі методи не відносяться до емпіричних методів дослідження.

Коломоєць Тетяна Олександрівна, доктор юридичних наук, професор, декан юридичного факультету Запорізького національного університету, член-кореспондент Національної академії правових наук України, Заслужений юрист України. Оцінка позитивна із зауваженнями:

1. Аналізуючи питання адміністративно-правового статусу державних службовців загалом та органів судової влади зокрема, дисертантка переважно робить посилання на роботи відомих вчених-фахівців інституту державної служби (С.Д. Дубенко, В.В. Васильківської, Я.С. Золотарьової, О.І. Самарця), в той же час поза увагою залишає наукові праці вчених- адміністративістів та вчених-конституціоналістів (В.Б. Авер`янова, Ю.С. Шемшученко та інші, прізвища яких дисертантка згадує у вступі, як тих фахівців, розробки яких слугували теоретико-методологічною основою її дослідження).

2. На мою думку, в рамках розділу 1 дисертаційного дослідження здобувачці варто було присвятити окремий підрозділ питанню історико – правового екскурсу розвитку державної служби в органах судової влади загалом та в Україні зокрема. Виокремлення даного підрозділу дозволило б сформувати цілісніщу картину щодо наукових пошуків питання адміністративно-правового статусу державних службовців органів судової влади крізь призму історичного аналізу розвитку інституту державної служби, в тому числі і на теренах України.

3. Формулюючи пропозицію щодо необхідності кодифікації норм права у сфері державної служби, дисертантка одночасно пропонує прийняти інші нормативно-правові акти (Закон України «Про апарат суду»), а також внести доповнення та зміни до чинних нормативно-правових актів (Закону України «Про судоустрій і статус суддів», оновлена редакція наказу Державної судової адміністрації України в частині затвердження нових актуальних типових посадових інструкцій працівників апарату суду), не зазначаючи авторського обґрунтування такого розпорошення «нормотворчих зусиль» та ефективності їх результату, при цьому авторка також не зазначає яким чином узгоджуються авторські пропозиції із вже наявними на сьогоднішній день результатами нормопроектної діяльності стосовно урегулювання відповідних відносин.

4. Розмірковуючи про професійну відповідальність державних службовців органів судової влади у підрозділі 2.4. розділу 2, авторка водночас надмірну увагу приділяє питанню юридичної відповідальності державних службовців, сконцентровуючись на аналізі наукових пошуків дефініцій. Проте саме трактування понятійного апарату професійної

відповідальності, її різновидів та особливостей не знаходить свого детального відображення у тексті дисертаційного дослідження.

5. На сторінці 173 авторкою констатовано, що найменування в США посади «судовий адміністратор» є досить вдалим, оскільки відображає всю змістову наповненість сфери повноважень цієї посадової особи, функціональної спрямованості діяльності на цій посаді. Відтак, авторкою запропоновано внести зміни до законодавства про судоустрій і статус суддів стосовно перейменування назви посади керівника державної служби в судовому органі з «керівника апарату суду» на «судового адміністратора». У цьому аспекті варто було розкрити доцільність такого перейменування посади керівника державної служби в суді, а також вплив на ефективність та функціональність виконання цим державним службовцем своїх посадових обов'язків та завдань.

Голобутовський Роман Зіновійович, доктор юридичних наук, професор. Оцінка позитивна із зауваженнями:

1. Видається доцільним уточнення у вступі дисертаційного дослідження можливості практичного застосування результатів дослідження з чітким розмежуванням за цілями: у науково-дослідній роботі, у навчальному процесі, у правотворчості у правозастосуванні

2. Попри те, що авторка у підрозділах 2.1, 2.2, 2.3, 2.4, 2.5 розділу 2 «Адміністративно-правовий статус державних службовців органів судової влади: організаційний та практичний аспект» детально і послідовно обґрунтувала та навела перелік проблем по кожному з напрямів, проте доцільно було б структурувати їх шляхом додавання їх до підрозділу 3.2. «Тенденції розвитку законодавчого забезпечення правового статусу державних службовців органів судової влади» розділу 3. Таким чином, це б привело б до більш чіткого та зручного застосування, як для законодавця (з метою внесення відповідних змін), так і для доктрини (з метою ведення дискусій) в процесі застосування шляхів вирішення проблем.

3. Розкриваючи питання особливостей професійної відповідальності державної службовців органів судової влади у однойменному підрозділі 2.4. розділу 2, здобувачкою, водночас, не сформоване авторське визначення цьому виду відповідальності, що не в повній мірі відображає її науковий погляд на проблематику професійної відповідальності осіб, що обіймають посади державної служби в судочинстві.

Грищук Аліна Борисівна, кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри адміністративно-правових дисциплін Інституту права Львівського державного університету внутрішніх справ. Оцінка позитивна із зауваженнями:

1. Значно підвищило б роль та вагомість дисертаційного дослідження проведення авторкою власного соціологічного дослідження серед державних службовців органів судової влади (стосовно обізнаності своїх прав та обов'язків, рівня задоволеності соціально-економічного захисту в силу обіймання посад державної служби), на підставі яких, висновки дисертації були б більш достовірними та повнішими.

2. Дисертанткою вдало сформовані авторські дефініції елементів адміністративно-правового статусу державних службовців органів судової влади. Проте водночас більш ґрунтовнішим видається зазначення авторкою власного бачення особливостей та ознак прав, обов'язків, обмежень та відповідальності державних службовців органів судової влади, як складових їх адміністративно-правового статусу.

3. Розкриваючи у підрозділі 1.3. розділу 1 коло нормативно-правових актів, що регулюють питання адміністративно-правового статусу державних службовців органів судової влади, авторка підкреслює їх специфіку, зважаючи на суб'єктність органів, а саме – судів різного рівня юрисдикції, Вищої ради правосуддя, Державної судової адміністрації України. Водночас дисертантка чітко не зазначає чи усі ці суб'єкт є органами судової влади, вступ, проходження та припинення державної служби у яких становить предмет дисертаційного дослідження.

Результати відкритого голосування:

«За» – 5 членів ради;

«Проти» – немає;

«Утримались» – немає.

РАЗОВА СПЕЦІАЛІЗОВАНА ВЧЕНА РАДА КИЇВСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА УХВАЛИЛА:

1. Дисертація **Бурдейної Ольги Василівни** на тему **«Адміністративно-правовий статус державних службовців органів судової влади»**, що подана на здобуття ступеня доктора філософії з галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право» є завершеним самостійним науковим дослідженням і відповідає вимогам «**Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у закладах вищої освіти (наукових установах)»** затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 23 березня 2016 р. № 261; «**Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії»** затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 р. № 44.

2. Присудити **Бурдейній Ользі Василівні** ступінь доктора філософії з галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право».

3. Рішення разової спеціалізованої вченої ради затвердити і передати до Наукової частини Університету.

4. Науковій частині підготувати Наказ про видачу **Бурдейній Ользі Василівні** диплома доктора філософії та додатка до нього європейського зразка.

На підставі результатів відкритого голосування та прийнятого рішення разова спеціалізована вчена рада Київського національного університету імені Тараса Шевченка присуджує **Бурдейній Ользі Василівні** ступінь доктора філософії з галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право».

Голова разової спеціалізованої вченої ради
доктор юридичних наук,
професор **Анатолій БЕРЛАЧ**